

„Nagyon jó Livits Réka stílusa. Lükettető, gyors, izgalmas.”

– Read-blog

FRANCIA *Keringő*

fine
selection

LIVITS RÉKA

LIVITS RÉKA

FRANCIA
Keringő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Előhang

ATÁNCPARKETT DÜBÖRÖG ÉS LÜKTET.
Több száz láb, több száz hang, több száz izzadó test. Egy ütemre lépnek, egy táncot járnak. Mindenki kicsit másképp. A sokaság mintha egyetlen pulzáló lényé olvadna össze. Emberek keszekusza sorai, amik mégis egységet, kaotikus rendet alkotnak. Közelednek és távolodnak, forognak és kergetőznek. Kurjongatnak és énekelnek.

A színpadon a harmonikás szólózik. A zenész lába dobbanásával adja a ritmust, kócos, őszes haja az arcába hull. Behunyt szemmel préseli hangszeréből a tömeget mozgásba lendítő dallamokat. A harmonika mély, a világ tüdejét megtöltő levegőt vesz.

A táncolók nem állnak meg, de mintha néhány pillanatig visszartartanák lélegzetüket. Robbanás előtti feszültség zizzen a levegőben.

Aztán ráhúzza a hegedűs! Elemi erővel csap a húrok közé, vonójával tépi, szaggatja őket, hogy az emberek szíve belesajdul a gyönyörűségbe. Eleven, vért pumpáló izmokon játszik minden egyes mellkasban.

És akkor csatlakozik a harmadik zenész. Ősi, nyers, kristálytisztá hangon dalol. Napbarnított, göndör hajú, hatvanas férfi, rég elfeledett nyelven énekel, a szó szárnyra kel. Kevesen értik, ám mélyen, lelkük rejtekében mindnyájan érzik.

A levegő párával telítetten reked meg a hatalmas sátortető alatt, forró burkot von zenészek és táncolók köré. Karok, testek, lábak. A gondolatok elszállnak. Nincs más, csak a mozdulat, az érzés, a lüktetés. Együtt, mégis mindenki magában, kollektív eksztázisban. Az emberek egymásba ivódnak, a lelkek összeolvadnak az ének és tánc kreálta transzban.

Aprócska buborék, fénylő hangyaboly ez Franciaország közepén, az auvergne-i éjszakában, a csillagporos nyárban. Pici pont a Föld nevű bolygón, ahol pár ezer embert összehív a közös szenvedély. Nyelvük a zene és a tánc. Régi és új lépések, áramlás párban, körben és láncban. Felszikkasztó szerelmek, felhasadó fájdalmak. Tíz napban a világ. *Le Grand Bal*. A nagy bál.

Hallottál már róla? Nem? Akkor gyere, mesélek!

I.

Párizs

Tour Montparnasse

FLÓRA HUNYOROGVA MÉREGETTE a város zöldesszürke szövetéből kiemelkedő Eiffel-tornyot. Az építmény körvonalai elmosódtak, a levegőt szmogos pára telítette. Töredezett fénynyalábok szeltek át az eget, a nap fátyolszerű, pormacskaszín felhőkön át szórta sugarait. Furcsán vakító, bódító idő volt. Kedve lett volna összekucorodni, és aludni egyet. Megdörzsölte a szemét, előhúzta zsebéből a telefonját, és készített egy fotót. A kép élettelenre, fakóra sikeredett, közönyösnek és ellenségesnek mutatta Párizst. Az ablaküveg is megcsillant rajta. Flóra kitörölte.

– Most akkor esni fog, vagy mi? – hallotta Emma hangját a háta mögül.

– Itt az van, hogy fél óra múlva elered – morogta Lili.

Flóra barátnőire sandított, akik fekete műbőr fotelokba süppedve nyomkodták telefonjukat egy kör alakú, polírozott asztal mellett. Előttük félig megevett sütemények: egy brownie utolsó falatkája, egy macaron morzsái. Oldalukra száradt habbal ásitó kávéscsészék.

Készített még egy képet. Ez is pocscék lett. Flóra a farzsebébe csúsztatta a telefont, homlokát az ablaküvegnek támasztotta, és a várost kémlelte. A kiábrándultság fűzőként szorította össze a mellkasát.

A távolból látni vélte az Eiffel-torony tövében kígyózó sort, amiben több mint másfél órát álltak aznap délelőtt. Már ebédidő volt, amikor egy jóindulatú jegyszedő felvilágosította őket, hogy hacsak nem jelentkeztek be hetekkel korábban, valószínűleg este hét tájban kerülnek sorra. Lili azonnal kiborult, szinte kiabált. Micsoda pocsék szervezés ez! Miért nem mondták ezt nekik előbb? Kéri vissza a pénzt! Hogy még nem fizettek? Akkor az idejét! Vagy minimum egy ingyenebédet kárpótlásul.

A türelmes jegyszedő – egy szép arcú, barna bőrű, egyetemista korú fiú – azt javasolta, hogy inkább menjenek fel a Montparnasse-toronyba, onnan is remek kilátás nyílik a városra.

– Ott tudnak harapni is valamit az étteremben. És az az egyetlen hely, ahonnan nem látszik az a bűn ronda, sötét toronyház – kacsintott rájuk.

Flóra visszamosolygott rá, és a szemébe nézett. Olyan sok mindent kérdezett volna tőle! Párizsról, az Eiffel-toronyról, arról, hogy van-e esélyük feljutni, ha holnap korán visszajönnek. De Lili fejhangon óbégatott, és tovább kellett állniuk.

– Azonnal ennem kell valami tömény, zsírban tocsogó, cukros dolgot, különben megölök valakit! – fújtatott. Szerencsére a közeli park szélén volt egy mozgó árus, akitől be tudott szerezni egy crêpe-et extra adag Nutellával.

Míg Lili a palacsintáját falta, Emma pedig a Montparnasse-toronyhoz vezető tömegközlekedési lehetőségeket térképezte fel a Google Mapsen, Flóra hátradőlt a fűvön, és az *Amélie csodálatos élete* filmzenéjét hallgatta fülesen. Átadta magát az álmodozásnak. Elképzelte, ahogy a helyes jegyszedő fiúval kéz a kézben felmennek az Eiffel-torony tetejére. Őszi nap van, a fiú sötétszürke szövetkabátot,

ő maga piros svájci sapkát és egy selyemsálát visel, ami lobog a szélben. A lemenő nap sugarai aranylóan simogatják őket. A fiú arra kéri, csukja be a szemét. Flóra lágy, hűvös érintést érez az arcán. És az a csodás illat! A fiú – Antoine-nak hívják – átnyújt neki egy szál vörös rózsát. Flóra mélyen a virág szirmai közé szagol, majd ahogy fel emeli a fejét, váratlanul forró ajkak érintik a száját. Antoine nyaka köré fonja a karját, és szoros ölelésben, szenvedélyes csókban forr-
nak össze.

– Flóra, szerinted? – zökkentette vissza Emma hangja a valóságba.

– Hm?

– Busszal negyven centtel olcsóbb az út, de huszonhárom perccel tovább tart – mondta a barátnője olyan hangon, mint aki harmadszorra ismétli el ugyanazt.

– Teszek a negyven centre, menjünk metróval! – vágott közbe Lili. – Elegem van a szöszmögésből.

– De busszal többet látunk a városból – vetette ellen Flóra.

– Látunk belőle eleget a toronyból – vont vállat Nutellától maszatos szájú barátnője.

Még ha az őszi romantikázás színes ábrándkép maradt is, Flóra szívesen eltársalgott volna Antoine-nal – vagy akárhogyan is hívták a jegyszédő fiút. Imádott franciául beszélni, és minden alkalmat megragadott, hogy bevethesse – kicsit karcos és olykor döccenő, de többnyire folyékony – nyelvtudását. Elvégre nem hiába görnyedt négy éve hetente kétszer, nulladik órában a padban és szerda délutánonként magántanárnál. Nem hiába hallgatott francia dalokat – sanzonokat, musicaleket, filmzenéket, rockot, bármit, ami elé került Spotifyon vagy YouTube-on –, nézett eredeti nyelven francia filmeket és fogadtak szüleiivel tavaly fél évre egy francia cserediákot, Thibeault-t.

Thibeault-nak ugyan kicsit egyedi nézetei voltak a tisztálkodással kapcsolatban – kéthetente egyszer volt csak hajlandó fürdeni –, és ideje nagy részét a szobájába zárkózva töltötte, ahol *World of Warcraft*-ot játszott, Flórának néha alkalmá adódott megkérdezni tőle, hogy mit kér reggelire, hogy mi érdekeset látott a városnézésen, és hogy milyen napja volt az iskolában. A lány igyekezett kérdéseit minden alkalommal a lehető legalaposabban, legválasztékosabban, a legheylesőbb nyelvtani szerkezettel feltenni. Thibeault válaszai általában egy, esetleg két szótagra korlátozódtak. *Rien. Ça va. Bon.* Nem lehetett vele túl sokat kezdeni, és a félév végén úgy utazott el, hogy még csak meg sem hívta Flórát magukhoz Grenoble-ba.

A lány azóta dédelgette a párizsi utazás álmát, mióta tizennégy évesen először kinyitotta a *France-Euro-Express 1*-t, és elkezdte gyakorolni az egymáshoz tapasztott magánhangzók kiejtését. Ez tartotta benne a lelket minden alkalommal, amikor úgy érezte, beletörik a bicskája a nyelvtanulásba. Elképzelte magát az Eiffel-torony tetején, a Szajna partján, a Louvre termeiben, a Champs-Élysées sétányán, a Montmartre macskakövein. Elképzelte magát baguette-et tördelve, finom sajtokat majszolva, croissant-t reggelizve. Elképzelte, ahogy egy kávéház teraszán a tekintete találkozik egy helyes fiúéval – valakivel, akinek bongyor fekete haja van, elegáns szabású kabátja, alig pár évvel idősebb nála, és papírra nyomtatott újságot olvas. Egymásra mosolyognak, beszédbe elegyednek, a fiú meghívja egy narancslé-re, este pedig egy koktétra.

És akkor kezdődtek a romantikus jelenetek, amik terén Flóra képzelete nem ismert határt. Ölelések és csókok a város legkülönfélébb látványosságai előtt, összefont ujjak és kart karba öltött andalgás névtelen, hangulatos utcácskákon. Szemezés, csevegés, csók, ölelés, *une*

petit promenade... Ennél erotikusabb vizekre sosem vezetett, fantáziájának ennél sosem kellett több.

Álmai Párizsa és a szürke, zajos, ázsiai turistáktól és rámenős afrikai szuvenirárusoktól hemzseggő város, ahol immár harmadik napja koptatta barátnőivel az aszfaltot, mintha két külön világ lettek volna. Flóra torka összeszorult a gondolatra, hogy romantikus álmodozásainak színtere talán csak képzelete szüleménye. Pontosabban a helyek léteznek, a színfalak állnak, csak éppen semmitmondók, fakón kongók, üresek. Mellbevágóan tárgyilagosak. Csak az anyag látszik: beton, márvány, üveg, acél... De hol van mögötte a lélek? A csipetnyi báj, a varázs, az őszinte élet? Hol vannak az érdekes emberek és az izgalmas történetek?

Flóra hiába bámulta a Montparnasse-torony ablakán keresztül az Eiffel-tornyot, nem talált választ ezekre a kérdésekre. Homloka zsíros foltot hagyott az üvegen. Gyorsan megpróbálta letörölni egy zseppel, de csak még jobban szétkente, úgyhogy inkább hagyta, és lehuppant a barátnői mellé.

– Nem eszel egy sütit? – kérdezte Emma.

– Inkább másra költöm a pénzem – válaszolta Flóra. Igyekezett nem túl undok hangot megütni, de nehéz volt rosszkedvét palástolnia.

– Nem sokkal drágább, mint lent az utcán – szólt közbe Lili. – Tizenkét euróból kijött a kávé meg a brownie. Tegnap a Montmartre-on tíz és felet fizettem.

– Az lehúzás volt – morogta Emma. – Egyértelmű turistacsapda.

– És még csak nem is volt jó.

– Nekem mondd! Az a száraz pirítós... Tök gáz.

Míg barátnői a helyi gasztronómiával kapcsolatos frusztrációikat sorolták, Flóra előhúzta táskájából az útinaplóját, és kinyitotta az

éppen megkezdett oldalnál. A kemény táblás, lila-arany Paperblanks könyvecskét kifejezetten az utazás alkalmából vette, és már a harmadát betöltötték az útitervek és a megnézett nevezetességekről szóló feljegyzések. Ahogy visszalapozott, újra megelevenedtek az élmények: a Notre-Dame csodás üvegablakai – csak a kapun kilépve ne lihegett volna a nyakába minduntalan az a fogatlan pasas, aki mindenképp „Ötöt három áráért!” Eiffel-torony-kulcstartókat akart rászógni –, a Louvre festményei, köztük a méltán híres *Mona Lisa* – csak látott volna belőle valamit a turistatarkókon túl –, a Montmartre utcai festői – csak ne könyökölték volna mindig oldalba a fotózó japánok minden érdekesebb helyen –, a Tuillériák kertje – csak ne követte volna őket az a ballonkabátja alatt teljesen pucér pasas!

Csodálatos helyeken jártak, mégis mindig történt valami mélyen kiábrándító.

– Mi a délutáni program, idegenvezető kisasszony? – kérdezte telefonját letéve Lili.

– Hát – böngészte jegyzeteit Flóra –, sétálhatnánk a Szajna-parton. Vannak ott olyan régiségárusok. Könyvek, metszetek, érdekes, antik holmik.

– Jól hangzik – szólt semleges hangon Emma, eltakarítva süteménye maradékát.

– Oké – vont vállat Lili.

– Akkor irány a Szajna-part! – erőltetett mosolyt az arcára Flóra.

Barátnői felkészülődtek. Flórának könnyű dolga volt velük: amíg minden nevezetesség után beiktattak egy kávézót, palacsintázót vagy vásárlást, készségesen követték őt, és együtt pipálták ki a városnézési lista tételeit. A cingár, hipergyors anyagcseréjű Lili csak kétóránként kezdett nyavalyogni, hogy mindjárt elájul, ha nem eszik rögtön

valamit, Emma pedig csupán pár száz méterenként panaszkodott, hogy fáj a térdje és a dereka, és azonnal le kell ülnie egy padra.

– Tizennyolc évesen, röhej – horkantott ilyenkor Lili.

– Röhöghetsz, de attól még fáj – morogta Emma.

– Azért, mert nem sportolsz. Ha sportolnál, megerősödnének a szalagjaid és a hátizmaid, és akkor nem fájna – oktatta ki Lili, aki hét éves kora óta megszállottan dance aerobikozott, és képtelen volt megérteni, miért nem űz minden ember, aki képes járni, legalább egyféle mozgásformát versenyszerűen.

Flórát borzasztóan zavarta barátnői hozzáállása. Legfőképpen azért, mert ők hangosan és látványosan fejezték ki azokat az érzéseket, amik mélyen a felszín alatt őt magát is rágták. A csalódottságot, ami minden kiábrándító élmény hatására egyre erősödött. De ő nem akart így érezni! Nem akarta, hogy eluralkodjon rajta a kedvetlenség. Nem akarta, hogy a lelkesedés és a kíváncsiság szikráját kioltsa a betetőződés, a megvetés és az unalom. Hinni akart abban, hogy a következő sarkon valódi csoda várja.

Nyilván nem lehet mindenki olyan megszállott frankofil, mint ő... Lili például szívesebben ment volna Barcelonába. Nem is annyira a város, mint a környékbeli bulik miatt. Emma és Flóra azonban nem voltak kifejezetten partiállatok, és a szülők is jobbnak látták, ha a lányok nem a csapatós kalandokról híres katalán tengerpartra indulnak első önálló utazásukra.

Végül mindannyian egyetértettek abban, hogy Párizs van olyan jó úti cél, mint bármely más nagyváros, Flóra pedig majd kibújt a bőréből. Emmát és Lilit azonban a kötelességszerű fényképezésen és selfie-zésen túl nem nagyon hozták lázba a helyi nevezetességek. Tudta, hogy nem jogos ezért hibáztatnia őket, mégis bosszantotta, hogy az

Eiffel-torony maga korában polgárpukkasztó fémszerkezete, a Notre-Dame ezerszínű, emberfeletti gondossággal mintázott üveglablakai, a nagy festők művei a legjobb esetben is csak dekoratív fotótémák voltak számukra. Dolgok. Díszlet. Anyag. Acél, üveg, festék, kő. Ezekkel szemben előnyt élveztek az olyan, kisebb dolgok, amiket meg lehetett enni vagy venni. Péksütemények, pólók, kulcstartók. Tészta, textil, műanyag. Csecsebecsék.

Hol van ezekben az élet, a lélek, a varázs? – mélyázott el Flóra újra és újra. – Vagy tökkelütött, naiv álmodozó lennék, megszállott romantikus, aki reménytelenül hisz abban, hogy a világ több, mint tárgyak, testek, anyagi dolgok gyűjteménye? Nem nagyon mert erről másokkal beszélgetni, mert még a végén félreértik, és flúgosabbnak gondolják, mint amilyen valójában.

Zápor

FLÓRA KÉPES VOLT a legalapvetőbb banalításokon is elmerengeni, a legegyszerűbb dolgokra is rácsodálkozni. A teáscsésze felett gomolygó gőz. A gyufa sercenése és az a különös, szerethető illat, amit meggyújtása után érez. Pizsamájának megnyugtató tapintása. A fürdővíz otthonos csobogása.

Sokszor érezte úgy, hogy van valami a dolgok felszíne alatt, valami rejtélyes lényeg, ami ragyog és dalol. Az emberi tekintetek mögött pedig ezernyi történet rejlik, tengernyi vágy, álom és képzelet...

Ezeket a gondolatokat csak egyszer osztotta meg barátnőivel, Lili akkor nyihogva nevetett fel.

– Hát ez jó! Biztos leesnék a székről, ha világítani és kornyikálni kezdene a kiflicsücsköm! Mit szívtál, Fló? Volt valami rejtélyes por az irodalomkönyv lapjai között?

Emma arca komoly maradt.

– Szerintem veszélyes a dolgokat többnek látni annál, amik – jelentette ki. – Azt képzelni, hogy van valami láthatatlan erő vagy varázs vagy szellem, ami a világot mozgatja. Ilyet csak vallási meg spiri fanatikusok gondolnak komolyan. Ugye nem hálózott be valami szekta?

– Ezt most te mondtad, vagy az apád? – horkantott fel Lili.

– Ne röhögj, ezek komoly dolgok! – pirított rá Emma összevont szemöldökkel.

Emma apja magas beosztású mérnök volt egy német cégnél, önvezető autókat fejlesztett. Valamilyen rejtélyes okból az volt a legnagyobb aggodalma, hogy gyerekei csatlakoznak egy szélsőséges vallási vagy ezoterikus csoporthoz – azt sosem részletezte, pontosan melyikhez –, és józan emberekből agymosott fanatikussokká válnak. Régebben az Emmáéknál töltött pizsamapartik során a kopaszodó férfi legalább egyszer alkalmat kerített arra, hogy óva intse a lányokat az elvakult nézetektől és a túlságosan összetartó közösségektől. Ők pókerarccal hallgatták a prédikációt, aztán mihelyst magukra maradtak, kipukkadt belőlük a nevetés. Mostanában azonban Emma egyre ritkábban röhögcsélt, és ha ez a téma szóba került, arca elkomorult.

A Montparnasse-torony magasodó feketeségét maguk mögött hagyva a lányok metróra szálltak. Az ülésre huppanva Lili és Emma rögvest előkapták a telefonjukat. Flóra mélázva nézelődött: böngészte a hirdetéseket, fürkészte az embereket. Balra pillantott: Lili egyenes, szőkésbarna haja előrehullt, alig látszott tőle az arca, csak a nyári szeplőkkel szórt orra hegye kandikált ki. Bal orrcimpáján egy pattanás kezdeménye piroslott. Vajon szóvá tegyem? – töprengett Flóra. Lili aerobikos képeket pörgetett a telefonján. A csapattársai, fitnessinfluencerek, a koreai válogatott, ő maga... Minden másodikra nyomott egy szívecskét, osztálytársuk, Bogi fotója alá odabiggyesztette: gyönyörű vagy!

Szívecske, szívecske. A barátnők jól tudták, hogy Lili ki nem állhatta Bogit. Akkor meg minek ez a nyalizás?

Emma telefonjába nem látott bele, ő Lili másik oldalán ült. Ahogy pötyögött, enyhe, kékes fény vetült szabályos, szív alakú arcára. Mélyen kivágott, virágmintás felsőjéből csaknem kibuggyantak pár éve hatalmasra nőtt mellei. A fiúk eleinte versenyeket és bátorságpróbákat rendeztek, hogy ki meri megfogdosni őket. Így visszagondolva nevetséges, hogy az apja a szektáktól és nem a zaklatóktól óvta a lányát. Aztán egy idő után a többi csaj is valamelyest kikerekedett, és az egész már nem volt nagy szám.

Flóra a vállá felett előrevetett, vastag hajfonata végét csavargatta. Leszedte a hajgumit, kihúzkodta belőle a kihullott szálakat, majd szorosabban visszatekerte. Kreol bőre a nyár első napsugaraival szép egyenletesre barnult.

Basszus, hogy megnőttem megint a szemöldököm! – vizslatta a szemközi ablaküvegen tükröződő arcát. Tök gáz, hogy eddig nem tűnt fel. Miért nem szóltak a csajok, hogy ki kéne szedni? A hostelben mindenképp sort kell erre kerítenie.

A szemöldökszedési mizéria tizenegy évesen kezdődött. Flóra elképzelni sem tudta, hogy volt képes azzal a két vonagló, vastag, szőrös hernyóval a szeme fölött leélni a gyerekkorát. Épp hogy össze nem nőttek.

Emma a telefonja képernyőjén kocogtatta a körmét. Gyors, ideges, pöccenő kis hangok.

– Minden oké? – kérdezte Flóra.

– Hm? – pillantott rá Emma.

– Minden rendben?

– Ja, persze – felelte szórakozottan a barátnője, ám tekintete üres volt, maga elé meredve, révedően harapdálta alsó ajka belsejét. Aztán egyszerre, varázsütés-szerűen magához tért: megrázta a fejét, és füle

mögé simított egy hajtincset. – Csináljunk egy selfie-t! – tartotta fel a telefonját.

– A metró tök sötét ablaka előtt? Jobb helyszínt nem találunk? – fintorgott Lili.

– Csak Zolinak lesz. Kérdezi, hogy merre járunk.

– Ja, az más. Akkor gyorsan add le neki a helyzetjelentést, mielőtt kiveri a hisztit.

Emma elengedte a füle mellett a csípős megjegyzést.

– Mehet? Egy, kettő, három... Csíz!

Flóra mosolyt erőltetett az arcára. Nem szeretett asszisztálni az Emma és Zoli között zajló féltékenységi játékokhoz. A fiú, ha barát-nője nem volt mellette, szinte percenként kért beszámolót, hogy ki-vel van, mit csinál, merre jár. Emma eleinte hosszú, több ezer karakteres jelentéseket küldött, azonban hamar rájött, hogy a fotók hatékonyabbak. De akármilyen képek nem feleltek meg a célnak: Zoli egyedül a selfie-ket fogadta el hitelesként. Emma szerint a fiú odaadó, figyelmes és nagyvonalú volt vele, a féltékenységet pedig annak tudta be, hogy fűlig szerelmes belé. Lili nem rejtette véka alá a véleményét: szerinte Zoli agyament, megszállott, kontrollmániás fazon. Még Flóra is – aki egyébként nem szeretett szélsőséges véleményt formálni emberekről – elismerte, hogy van valami nyugtalanító és egészségtelen a srác viselkedésében.

– Figyu, Fló, ejtsünk már szót egy komoly témáról! – szólt Lili, miután leszálltak, és egy széles, kopott márványlépcsőn caplattak felfelé.

– Csupa fül vagyok – mondta Flóra. Kicsit szórakozottnak érezte magát. Ujjbegyei le-leszálló pillangóként érintették a hűvös fémkorlátot, a felszínről süvítő szél kipufogófüst, mocsár és eső szagát hozta.

– Miért nem vagy fönt az Instán?

Felértek az utcára. Az égen közben összesűrűsödtek a felhők, komor gomolyagokként kavarohtak a Szajna és a folyót szegélyező épületek fölött. Flóra bal orcáján apró, hideg vízcsepp koppant. A metró félhomálya után szeme káprázott a délután szórt fényében. Lili elé pattant, karjait kinyújtotta, mutató- és hüvelykujjait összeérintve keretet formázott, és Flóra arca elé tartotta.

– *The culture girl!* – kiáltott fel vidáman. – Első rész: párizsi kalandok. Megoszthatnád az összes szuper fotódat, amit az emlékművekről és a múzeumokról készítettél. Én totál látom benned a travel influencert! Nem, Emi?

– Jaja – motyogta barátnőjük, még mindig barátjával chatelve.

– Szakadj már le Zoliról!

– Oké, kész. – Emma végre zsebre tette a telefont. – Hol vagyunk?

– Fló mindjárt megmondja. És elsorolja a környék nevezetességeit is. Ne készítsék rólad egy videót? Ez lehetne az első bejegyzésed!

– Ne – mondta nyersen Flóra. – És kösz, de nem akarok travel influencer lenni.

– Micsoda boomer arc vagy – fancsalodott el Lili. – Pedig tök menne neked! Tudod, hogy ezzel pénzt is lehet keresni? A táncos videóimat már vagy ötszázan követik. Nézd, mennyien kedvelték a legutóbbi posztomat!

Flóra összevonta a szemöldökét. Majdnem kibukott a száján a véleménye, hogy mit gondol valójában Lili közösségimédia-karrierjéről. Helyette azonban csak ennyit mondott:

– Gratulálok.

– Oké, ha nem, hát nem – vont vállat Lili. – Te viszont csinálnál rólam egy képet itt, a korlátnál? Emi még mindig elfoglalt, úgyhogy őt nem kérem meg.

– Mindjáár’ – hallották Emma hangját a hátuk mögül. Nem rakta el az előbb a telefonját?

Lili a korláthoz szökdécselt, és lábát felhúzta a feje mellé, tökéletes álló spárgát mutatva be.

– Csak kattints egyet, a filtereket rárakom én – mondta Flórának.

– Teljesen legyenek benne!

– Oké, mehet? – kérdezte Flóra, és fókuszált a telefonnal.

– Mehet.

– Várj csak, figyu...

– Mi van?

– Tudod, hogy leetted magad?

– Mi?!

– Ott elől, a pólódon.

Lili leeresztette a lábát, és lenézett a mellkasára. Hófehér, fodros felsőjén jókora barna Nutella-folt éktelenkedett.

– Basszus, miért nem szóltál előbb?

– Nem vettem észre. Biztos elbújt a redők között.

– A francba, nem mehetek így végig az utcán!

– De hát eddig is így jöttél. Senkit nem zavart, senkinek nem tűnt fel.

– Az, hogy *nektek* nem tűnt fel, még nem jelenti azt, hogy másnak sem! Mindenképp át kell cserélnem! Milyen messze van innen a hostel?

– Most komolyan vissza akarsz menni átöltözni?

– Hát persze.

– Esik – jelentette ki Emma, egyik tenyerét felfelé fordítva.

– Frankó – morogta Lili. – Menjünk vissza a hostelbe, én átöltözök, és megvárjuk, amíg eláll.

– De hát csak most értünk ide! – szólta Flóra csalódottan. – Legalább egy kicsit nézzünk szét, aztán mehetünk.

– Kizárt – rázta a fejét barátnője.

– A fenébe is, ez most nem egy fellépés, ahol mindennek tökéletesnek kell lennie! – fakadt ki Flóra. – A kutya nem ismer itt téged, és ha valaki meg is látja a pólódon a foltot, nagy ívben tojik rá! A párizsi járókelőknek kisebb gondjuk is nagyobb annál, hogy ezen problémázzanak.

– Akkor maradj itt – szólta hűvösen Lili. – NézelődjeteK, én meg elmegyek, és átöltözök.

– DehogY maradunk, bőrig fogunk ázni! – vágott közbe Emma.

– Engem nem zavar egy kis eső – vont vállat Flóra.

– Nincs is nálad ernyő.

– Akkor majd veszek egyet.

– Tudod, mit? Azt csinálsz, amit akarsz!

– Ne csináljátok már! – emelte fel a hangját Emma. – Megígértük az út elején, hogy bármi történik, mindenhová együtt megyünk, és nem szakadunk el egymástól. Tök veszélyes egy idegen nagyváros!

– Nem tévedek be sötét sikátorokba, ne aggódj! – mondta Flóra.

– Az a szatír fényes nappal, az egyik legnépszerűbb parkban követett minket!

– Óvatos leszek. Figyu, hetven százalékon van a telefonom, itt van a zsebemben, és csak a környéken sétálok egy kicsit. A folyó partján, ahol sok az ember. Megosztom veletek a pozíciómat, és találkozunk hamarosan, oké?

– Hát ez szuper – fújtatott Lili. – Jó tudni, hogy ennyit ér neked a barátságunk!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Flóra fejbőre bizseregni kezdett, keze ökölbe szorult. Mély levegőt vett.

– Ez nem a barátságunkról szól – szólt visszafojtott indulattal. Enyhén megremegett a hangja. – Csak nem vagyok hajlandó átutazni az egész várost amiatt, mert leetted a pólód. Totál abszurd!

– Mi bezzeg fel-alá szaladgálunk veled, meg álljuk végig a nyomorult sorokat minden hülye műemlék meg képtár előtt! Te meg anynyit sem teszel meg, hogy...

– Álljunk már be valami alá, mert teljesen elázunk! – csattant fel Emma.

– Jössz vagy maradsz? – Lili szinte felnyársalta barátnőjét a tekintetével.

– Maradok – cövekelt le Flóra.

– Jó. Szia.